

E-Pulp Publishers

**E-Book
Preview
2017**

Inhoudsopgave

Introductie	p. 7
De bloedzuiger	p. 10
De ouders keerden niet terug	p. 16
De geliefde die in het veen verdween	p. 24
Gruwelijk is het huwelijk	p. 36
Prijsvraag	p. 45
E-Pulp Publishers	p. 47

Introductie

Dit is een preview met voorproefjes van de vier paperbacks die E-Pulp Publishers in 2017 heeft uitgebracht en die door middel van een prijsvraag gewonnen kunnen worden. Als u de vier vragen van de prijsvraag goed weet te beantwoorden, maakt u kans op een boekenpakket ter waarde van ruim 70 euro (prijzen geldend op 10 november 2017)! Het gaat om deze titels:

M.P.O. Books - *De bloedzuiger* (misdaadroman/thriller)

Anne van Doorn - *De ouders keerden niet terug* (detectiveroman)

Anne van Doorn - *De geliefde die in het veen verdween, en andere mysteries* (detectiveverhalen)

Eugenius Quak - *Gruwelijk is het huwelijk* (zotte detective)

De vragen vindt u achterin, maar de antwoorden zijn te vinden in de tekst van de vier voorproefjes. Goed lezen, dus! Deze actie loopt tot en met donderdag 14 december 2017. Uiteraard geldt hierbij dat er maar één inzending per persoon wordt geaccepteerd.

Al onze paperbacks kunt u bij elke boekhandel in Nederland en Vlaanderen bestellen. Dat willen wij u van harte aanbevelen, want verkoop via de plaatselijke winkel is goed voor de plaatselijke economie! Mocht u toch de voorkeur geven aan het gemak van online bestellen, dan vindt u hieronder een aantal mogelijkheden.

Ik wens u veel leesplezier!

Jan van den Boogaart
Public relations E-Pulp Publishers
www.e-pulp.nl

Online bestellen

M.P.O. Books - *De bloedzuiger*

<https://www.bol.com/nl/p/district-heuvelrug-2-de-bloedzuiger/9200000077651079/>
<https://www.bruna.nl/boeken/de-bloedzuiger-9789492715012>
<https://e-pulp.vrijeboeken.com/book/9789492715012>
<https://www.eci.nl/boeken/de-bloedzuiger-m-p-o-books-9789492715012>
<https://www.libris.nl/boek/?authortitle=m-p-o-books/de-bloedzuiger--9789492715012>
<https://www.readshop.nl/Debloedzuiger/Product/08-32-76-60-73-5F-90-33>
<https://www.standaardboekhandel.be/seo/nl/boeken/detective-thriller/9789492715012/m-p-o-books/de-bloedzuiger>

-

Anne van Doorn - *De ouders keerden niet terug*

<https://www.bol.com/nl/p/de-ouders-keerden-niet-terug/9200000077682316>
<https://www.bruna.nl/boeken/de-ouders-keerden-niet-terug-9789492715005>
<https://e-pulp.vrijeboeken.com/book/9789492715005>
<https://www.eci.nl/boeken/de-ouders-keerden-niet-terug-anne-van-doorn-9789492715005>
<https://www.libris.nl/boek/?authortitle=anne-van-doorn/de-ouders-keerden-niet-terug--9789492715005>
<https://www.readshop.nl/DEOUDERSKEERDENNIETTERUG/Product/8F-09-08-CF-65-CA-36-08>
<https://www.standaardboekhandel.be/seo/nl/boeken/detective-thriller/9789492715005/anne-van-doorn/de-ouders-keerden-niet-terug>

-

Anne van Doorn - *De geliefde die in het veen verdween, en andere mysteries*

<https://www.bol.com/nl/p/de-geliefde-die-in-het-veen-verdween/9200000077651085/>

<https://www.bruna.nl/boeken/de-geliefde-die-in-het-veen-verdween-9789492715029>

<https://www.eci.nl/boeken/de-geliefde-die-in-het-veen-verdween-en-andere-mysteries-anne-van-doorn-9789492715029>

<https://www.libris.nl/boek/?authortitle=anne-van-doorn/de-geliefde-die-in-het-veen-verdween-en-andere-mysteries--9789492715029>

<https://www.readshop.nl/DEGELIEFDEIEINHETVEENVERDWEENEN/Product/AC-7E-B3-BF-33-F9-54-F6>

<https://www.standaardboekhandel.be/seo/nl/boeken/detective-thriller/9789492715029/anne-van-doorn/de-geliefde-die-in-het-veen-verdween>

-

Eugenius Quak - *Gruwelijk is het huwelijk*

<https://www.bol.com/nl/p/eugenius-quak-gruwelijk-is-het-huwelijk/9200000077651008/>

<https://www.bruna.nl/boeken/gruwelijk-is-het-huwelijk-9789492715036>

<https://e-pulp.vrijeboeken.com/book/9789492715036>

<https://www.eci.nl/boeken/gruwelijk-is-het-huwelijk-eugenius-quak-9789492715036>

<https://www.libris.nl/boek/?authortitle=eugenius-quak/gruwelijk-is-het-huwelijk--9789492715036>

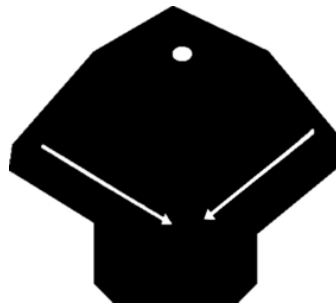
<https://www.readshop.nl/GruwelijkishetHuwelijk/Product/47-84-38-26-09-07-A5-20>

<https://www.standaardboekhandel.be/seo/nl/boeken/detective-thriller/9789492715036/eugenius-quak/gruwelijk-is-het-huwelijk>

M.P.O. BOOKS

**DE
BLOEDZUIGER**

MISDAADROMAN

E-Pulp Publishers

Dinsdag 19 februari

Het felgekleurde plastic van het zakje ritselde zenuwachtig in de handen van districtschef Griesink voordat hij enkele van de borrelnootjes eruit schudde en over zijn dikke onderlip in de mond deponeerde. Met korte, krachtige bewegingen en luid geknars begonnen zijn kaken te malen. Zijn onderkin trilde onafgebroken bij de inspanning terwijl zijn ogen gefixeerd waren op de rook die opsteeg van de sigaar op de asbak op zijn bureau.

Aan de andere kant van dat bureau keek Bram Petersen zijn meerdere belangstellend aan. Als chef van de rechercheafdeling van politiedistrict Heuvelrug had hij geluisterd naar het verhaal dat Griesink tot nu toe had afgestoken. Hij had de spanning en de overduidelijke aarzeling opgemerkt waarmee de boodschap was gekomen. Maar de boodschap verklaarde de weifelende houding van de districtschef niet. Ze was op zichzelf niet opzienbarend waardoor Petersen wist dat er meer achter zat dan de ander beweerde. Geduldig wachtte hij op wat er nog moest komen en waarvoor de ander nu moed verzamelde. Het had te maken met de komst van een nieuwe medewerker.

Na het vertrek van een van de collega's, die overgestapt was naar een andere functie, was er een vacature op de rechercheafdeling ontstaan. Theo Griesink had naar een geschikte opvolger gezocht, maar die zoektocht was lange tijd zonder resultaat gebleven. Er was een bureau vrijgekomen in het kantoortje waarin Natasja Schuurman zat en die werkplek moest benut worden. Zojuist had Griesink de komst van haar nieuwe collega aangekondigd.

'Morgen om één uur komt hij enkele uren langs om kennis te maken', had hij verteld, waarna hij ongeduldig aan de sigaar had getrokken.

Eindelijk was dus de vacature vervuld en daarom had Petersen enthousiasme verwacht, waar hij terughoudendheid aantrof. De nieuweling heette John van Keeken en kwam uit Zeeland. Voorheen

had hij gezeten bij district Oosterscheldebekken, dat zetelde in Borsele. Daar had hij overplaatsing aangevraagd en zo was hij in Veenendaal terechtgekomen om district Heuvelrug te versterken. Griesink vertelde dat Van Keeken achtentwintig jaar oud was en dat hij een aantal jaren met succes in het korps van Zeeland had meegedraaid. Niets leek een vruchtbare samenwerking in de weg te staan. Eindelijk kwam de recherche van district Heuvelrug weer op volle sterkte.

Van Keeken had zich al een paar weken geleden in Veenendaal gevestigd, nadat er voor hem een geschikte woning was gevonden. Hij begon zich te settelen. Griesink had hem opgezocht in zijn flat. De nieuwkomer, zo had hij Petersen zojuist verteld, had een vriendelijke indruk op hem gemaakt.

Maar waarom was er dan die aarzelings?

Nadat hij de pulp doorgeslikt had, greep de districtschef naar zijn sigaar en inhaleerde de rook met een verbeten gezicht. Hij ademde uit. De toch al benauwde atmosfeer in het kantoortje werd er niet beter op. Daarna keek hij naar rechercheur Petersen die hem onafgebroken had aangekeken.

‘Er is meer wat je moet weten, Bram’, gaf hij toe.

‘Dat begreep ik al. Is hij vrijwillig overgeplaatst?’

De districtschef schudde haastig zijn hoofd waarbij de onderkin als een dikke flap heen en weer bewoog. Hij legde de sigaar terug. Met een zucht steunde hij op het bureaublad dat wel onder zijn enorme gewicht kraakte, maar nooit bezweek.

‘Ik had het je al veel eerder moeten vertellen. Maar ik zag er tegenop. Ik wist ook niet hoe ik het je moest mededelen. De verantwoordelijkheid die op mijn schouders rust...’

Bram Petersen viel hem in de rede.

‘Waarom werd hij overgeplaatst?’

‘Hij heeft een berisping gehad.’

‘Daarvoor word je niet overgeplaatst. Wat was de reden?’

Weer zag Petersen de aarzelings.

‘Hij heeft zich herhaaldelijk handtastelijk gedragen tegenover vrouwelijke collega’s.’

‘Voor alle duidelijkheid,’ sprak Petersen met een scherpe blik op zijn meerdere, ‘hij heeft een of meer vrouwelijke collega’s lastig gevallen, aangerand?’

De districtschef knikte kort. Hij zonk wat weg in zijn stoel. Rechercheur Petersen vroeg zich af wat er door Theo Griesink heen

ging, of er nog meer informatie was die de ander voor hem achterhield, feiten die te schokkend waren om mede te delen.

‘Waarom is hij dan niet ontslagen?’

‘Dat lag lastig. Hij is een neefje van John ten Bruggencate, de districtschef in Borssele. Ontslag zou tot negatieve publiciteit leiden. John van Keeken is naar zijn oom vernoemd.’

‘En jij besluit zo’n persoon met Natasja op één kamer te plaatsen’, zei hij. ‘Dit is ongelofelijk. Dit is de kat op het spek binden!’

‘Ik weet het’, verzuchtte Griesink met neergeslagen blik.

‘Dit is wachten op problemen.’

‘Ik denk dat Natasja hem heel goed de baas kan. Ze is ook hoger in rang dan hij.’

‘Maar dan hoef je hem niet met haar in één ruimte te plaatsen. Je kunt hem op dezelfde kamer plaatsen als Steven Bosma.’

De districtschef schudde zijn hoofd.

‘Er is een werkplek in haar kamer vrijgekomen. Dat hij daar komt te zitten, is een tijdelijke maatregel tot het nieuwe districtsbureau opgeleverd wordt.’ Hij maakte met beide armen een wijds gebaar alsof hij het al voor zich zag. ‘Er komen dan grotere werkruimten waar zes of meer werkplekken zullen zijn. We moeten af van die benauwde kantoortjes waar jullie nu met z’n tweeën zitten. Open ruimte, veel glas, openheid.’

Dat moet hij nodig zeggen, dacht Petersen. De atmosfeer in dit kantoortje was zo dik dat je haar in plakjes kon snijden. Het vertrek werd te weinig gelucht en de verwarming stond hier op z’n hardst te loeien. Willekeurig welk jaargetijde was de hitte hier ondraaglijk.

‘Maar zelfs dan hoef je hem niet op de kamer van Natasja te plaatsen.’

‘Goed, daar heb je gelijk in, Bram. Maar ik wil hem op de proef stellen. Ik heb hem gisteren gesproken en daarbij duidelijk gemaakt dat als hij één keer in opspraak komt omdat hij een collega heeft lastiggevallen, hij eruit ligt. Ik denk dat die boodschap glashelder is overgekomen. Blijft hij desondanks toch lastig, dan wordt er zonder pardon een ontslagprocedure in gang gezet.’

‘Ik zal niet accepteren dat hij collega’s lastigvalt’, verzekerde Bram Petersen hem. Hij was er niet gerust op.

Er verstreek een tiental seconden in gespannen stilte waarna de districtschef op zijn horloge keek. Het was bijna vijf uur.

'Ik ga zo naar huis. Nogmaals, morgen na de lunch komt Van Keeken. Ik zal hem hier ontvangen en ik wil dat je erbij bent, Bram. Zodra je hem aan de collega's hebt voorgesteld, zal hij vanaf overmorgen, donderdag, volledig meedraaien. Ik wil dat je hem dan hier op het bureau houdt, zodat we hem kunnen monitoren. Hij mag onder geen beding op pad gestuurd worden, want dan er is er geen zicht op wat er gebeurt.'

'Weet Natasja hier al van?'

Weer aarzelde Griesink. De ontwijkende blik was veelzeggend.

'Je wilt dus dat ik dat doe.'

'Is ze al naar huis?'

Bram Petersen knikte.

'Vertel het haar dan morgen', sprak de districtschef, die opstond. Hij keek naar de sigaar op het randje van de asbak. Opnieuw nam hij hem tussen zijn borsten van vingers. 'Maar geen woord over de reden van overplaatsing, Bram. Ik wil dat Van Keeken hier met een schone lei begint. Dat heb ik hem beloofd!'

-

Voordat hij daadwerkelijk zijn kantoortje verliet, zakte Theo Griesink in zijn bureaustoel achterover. Zenuwachtig nam hij een trekje van het stompje sigaar. De reactie van de Veenendaalse recherchechef was heftiger geweest dan hij had ingeschat. Maar hij kon die woede begrijpen want het zat hem ook niet lekker. Meer dan ooit begon hij eraan te twijfelen of hij er goed aan deed John van Keeken naar Veenendaal gehaald te hebben.

Hij zag het verweerde gezicht van Bram Petersen in gedachten voor zich. De harde blik in die staalgrijze ogen ontging bijna niets. Dat gevoel gaf de rechercheur hem in elk geval. Griesink wist zeker dat de ander precies wist wat er in hem omging. Jaren van ervaring met lichaamstaal van getuigen en verdachten hadden hierin geresulteerd. Dat bijna kale hoofd van hem bleef onder alle omstandigheden koel. Griesink kon hem niets op de mouw spelden en daarom had hij zich genoodzaakt gevoeld meer te vertellen dan hij had gewild.

Maar dat was nog niet de helft van het verhaal.

Na het lezen van dit voorproefje nieuwsgierig geworden naar de rest van het verhaal? Bestel dan de paperback bij de boekhandel in uw buurt, of anders online:

<https://www.bol.com/nl/p/district-heuvelrug-2-de-bloedzuiger/9200000077651079/>

<https://www.bruna.nl/boeken/de-bloedzuiger-9789492715012>

<https://e-pulp.vrijeboeken.com/book/9789492715012>

<https://www.eci.nl/boeken/de-bloedzuiger-m-p-o-books-9789492715012>

<https://www.libris.nl/boek/?authortitle=m-p-o-books/de-bloedzuiger--9789492715012>

<https://www.readshop.nl/Debloedzuiger/Product/08-32-76-60-73-5F-90-33>

<https://www.standaardboekhandel.be/seo/nl/boeken/detective-thriller/9789492715012/m-p-o-books/de-bloedzuiger>

Anne van Doorn

**DE OUDERS
KEERDEN NIET
TERUG**

Een mysterie

E-pulp Publishers

Proloog

Ingeklemd tussen de bebouwing van de gemeente Heemskerk en het Noordzeestrand ligt een uitgestrekt natuurgebied bestaande uit bos, duin en waterwingebieden van het PWN, het Provinciaal Waterleidingbedrijf Noord-Holland. Deze streek maakt deel uit van het Noordhollands Duinreservaat dat wordt beheerd door het eerdergenoemde PWN en dat geliefd is bij wandelaars, fietsers en ruiters. Argeloze bezoekers zullen het reservaat niet associëren met geweld en misdaad. Toch vond hier, op een zonnige middag in januari 2006, een drama plaats dat Nederland wekenlang in de ban hield.

Die dag, woensdag 18 januari, begon met de belofte van een sprookje. Na een week strenge vorst verraste de winter voor het eerst met een betoverend laagje, maagdelijk witte sneeuw. Toen kort na het middaguur de hemel openbrak, stroomden de parkeerterreinen aan de rand van het reservaat vol met recreanten, hoofdzakelijk moeders met kinderen die zich met groot enthousiasme op het sneeuwlandschap stortten.

De vrolijke drukte concentreerde zich op een open plek midden in het bosgebied, bekend als het Grote Stuk, waar zich een pannenkoekenrestaurant bevindt dat alleen bereikbaar is te voet, op de fiets of te paard. Ongeveer anderhalf uur voor zonsondergang zagen bezoekers van het restaurant een kind uit het bos strompelen dat huilde en luid om zijn ouders riep. Het kind, een jongetje van ongeveer zes jaar met een getinte huidskleur en warrig zwart haar, scheen in het bos zijn vader en moeder kwijtgeraakt te zijn tijdens het spelletje verstoppertje.

Omstanders die het kind te hulp schoten, gingen er op dat ogenblik nog van uit dat de ouders en het kind spoedig met elkaar verenigd zouden worden. Om dat moment dichterbij te brengen, begon een aantal van hen met een zoektocht in de nabije omgeving, terwijl anderen zich over het jongetje ontfermden en hem in het restaurant trakteerden op een glas warme chocomel en een flensje. De ouders keerden echter niet terug.

De uitbater van het restaurant bleek de jongen, Ezzet, en zijn ouders goed te kennen, omdat zij regelmatig, maar voornamelijk in de zomermaanden, zijn etablissement bezochten. Met zijn vertrouwde gezicht slaagde hij erin het verdrietige kind te kalmeren en te troosten. Daarna wist hij Ezzet aan de praat te krijgen zodat duidelijk werd waar de auto van het gezin geparkeerd stond. Een behulpzame serveerster haastte zich vervolgens naar het parkeerterrein om zich ervan te vergewissen of de ouders daar inmiddels waren aangekomen. Toen dat niet het geval bleek en er na een halfuur zoeken geen spoor van de vermisten was gevonden, schakelde de exploitant de politie in. Die arriveerde kort voor zonsondergang.

De melding van de uitbater was voor de politie aanleiding om direct groot alarm te slaan. Hoewel het niet lang meer zou duren voor de nacht inviel, werd er een grootscheepse zoekactie op touw gezet, uitgevoerd door agenten, een peloton van de mobiele eenheid en vrijwilligers. De politieoperatie werd ernstig belemmerd door de invallende duisternis. En het weer sloeg om. Vanaf zee trokken zware sneeuwbuien het land op waardoor de politiehelikopter noodgedwongen aan de grond moest blijven en het uitgestrekte gebied alleen te voet en met terreinwagens doorzocht kon worden. Ondanks alle inspanningen leverde de zoekactie die avond niets op.

De volgende dag was het reservaat bedekt met een dikke laag verse sneeuw die het onmogelijk maakte sporen van de ouders te vinden, al bleef men aanhoudend zoeken. Omdat het vermoeden ontstond dat de vader en moeder van Ezzet niet verdwaald waren of een ongeluk hadden gehad, maar dat er sprake was van een ernstig misdrijf, stelde het Openbaar Ministerie een onderzoek in. Een team van rechercheurs constateerde weldra dat de verdwijning van de ouders geen eenvoudige klus zou worden.

‘Alleen al het vaststellen waar de familie woonde, bleek een echte hinderpaal’, verklaarde de leider van het onderzoek, inspecteur Van der Hoeven, in het Noordhollands Dagblad. ‘De jongen was te jong om ons behulpzaam te zijn. Ezzet kon ons niet vertellen waar hij met zijn ouders woonde. Hij wist alleen dat het in Alkmaar was, ergens in een flatgebouw, vier of vijf hoog. Zij stonden echter niet ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie. Het gezin verbleef kennelijk illegaal in Nederland.’

Er werd geen verband gelegd met een brand die op de avond van de verdwijning uitbrak in een flatgebouw in Alkmaar en die volgens de brandweer was aangestoken.

De politie dacht het adres te achterhalen via de kentekenregistratie van de auto. Dat bleek een te optimistische inschatting. De wagen stond op naam van een man uit de Kloosterstraat in Haarlem die zijn voertuig een jaar eerder als gestolen had opgegeven. Feitelijk was het gezin in geen enkele administratie terug te vinden. Hierdoor bleek het lastig betrouwbare achtergrondinformatie over hen te krijgen.

Van der Hoeven: 'Via de jongen wisten we dat zijn ouders, nog voor zijn geboorte, uit Irak waren gevlucht en na vele omzwervingen in Alkmaar terecht waren gekomen. Vader Haider had een hoge positie in het Irakese leger gehad, tot hij ervan werd verdacht te heulen met een van de verzetsbewegingen die eind jaren negentig dictator Saddam Hoessein wilden verjagen. Zijn vlucht met zijn vrouw Hana'a maakte hem in de ogen van het regime een verrader.'

Het vermoeden dat er een misdrijf in het spel was, werd in de loop van de donderdag sterker toen de eerste tips binnenkwamen van recreanten die de vorige dag ook het Noordhollands Duinreservaat hadden bezocht. Een van hen had een buitenlandse man, gekleed in een zwarte mantel, zien hollen over de Achterweg, een weg die voert vanaf parkeerterrein Oudendijk – waar de auto van het gezin stond – naar de Kruisberg, nabij het restaurant waar het gezin voor het laatst was gezien. Dezelfde man, vertelde een volgende tipgever, had even later bij het pannenkoekenrestaurant naar het gezin geïnformeerd. Hij sprak Engels met een licht accent en had een getinte huidskleur en donker haar.

Een derde getuige had het gezin kort voor de verdwijning bij het restaurant nabij de Kruisberg gezien, waar de vader en moeder onenigheid hadden. De ouders hadden een angstige, gespannen indruk gemaakt, hoewel ze die spanning voor hun kind verborgen probeerden te houden. De vierde tip leek het meest in de richting van een misdrijf te wijzen. Een man met een getinte huidskleur en gekleed in een zwarte jas, was op de Zwarteweg gezien terwijl hij een man met een blauw, gewatteerd jack op hoge snelheid achterna rende. De Zwarteweg voert vanaf het restaurant langs de Kruisberg richting het Noordzeestrand. Volgens Ezzet, en alle getuigen bevestigden dat, droeg zijn vader bij zijn verdwijning een blauw, gewatteerd jack.

Het rechercheteam bereikte een doorbraak toen men over de brandstichting in een Alkmaarse flat hoorde en daardoor ontdekte waar het gezin had gewoond. Daarna werd duidelijk wat zich in de uren voor de verdwijning moest hebben afgespeeld. Een bewoonster van een galerijflat aan de Judith Leysterstraat in Alkmaar was die dag aangesproken door een vriendelijke, Engelssprekende man die informeerde naar het Irakese gezin, haar burens, bij wie hij tevergeefs had aangebeld. Hij legde haar uit dat hij familie was en hen kwam bezoeken. Omdat de auto van het gezin onder aan de flat geparkeerd stond, veronderstelde de buurvrouw dat Hanneke, zoals Hana'a zich in Alkmaar liet noemen, naar winkelcentrum De Hoef was dat zich om de hoek bevond. Haider was naar zijn werk, Ezzet naar een kinderfeestje. Enkele minuten later zag de getuige de bezoeker met nog een man de flat van haar burens binnengaan.

Bij het afleggen van haar verklaring vertelde de flatbewoonster dat de vriendelijke man die haar had aangesproken, een zwarte mantel droeg, en zijn metgezel een zwartleren jack met eronder een zwarte hoodie waarvan de capuchon ver over zijn hoofd was getrokken. Het signalement van de eerste kwam overeen met de man die later die dag zowel op de Achterweg als op de Zwarteweg in het Noordhollands Duinreservaat was gezien. Hij was ongeveer veertig jaar oud, een meter zeventig lang, en had een dik bos, donker haar. De getuige was ervan uit gegaan dat hij een broer van haar buurman was.

Zijn metgezel maakte daarentegen een ongunstige indruk op haar, ook al had ze hem vluchtig gezien voor hij de buurwoning betrad. Hij was kleiner van gestalte, een gedrongen figuur.

'Er was iets aan hem waar ik een koud, onbehaaglijk gevoel van kreeg,' verklaarde de flatbewoonster. 'Het was zijn gezicht. Hij had een verwrongen, boosaardig gezicht. Het was een soort masker, denk ik, bestaande uit lapjes stof die aan elkaar genaaid waren, anders kan ik het niet beschrijven. En daarin zaten ogen die raar stonden. Het was alsof een kind onhandig gaten in het masker had geknipt. Het was moeilijk te zien doordat de capuchon het gezicht overschaduwde. Maar wat ik echt nooit zal vergeten, was de dorre, doodse blik in die ogen. Van die ene man kon ik me wel voorstellen dat hij familie van Haider en Hanneke was, maar van die andere zeker niet.'

Tien minuten later verliet zij haar woning om zelf boodschappen te doen. Tot haar grote verbazing liep ze daarbij haar buurvrouw

Hanneke tegen het lijf terwijl die met haar inkopen uit de lift stapte. Wie had het familielid en zijn metgezel dan binnengelaten?

‘Hanneke schrok hevig toen ik haar vertelde dat vreemden haar flat waren binnengegaan. Maar toen ik daarna zei dat de ene man familie was, herstelde zij zich en merkte op dat die man een broer van Haider was. Ik ben daarna in de lift gestapt. Dat was de laatste keer dat ik Hanneke zag. Ik weet niet wat zich in de flat heeft afgespeeld, of Hanneke de twee mannen gesproken heeft en wat er gebeurd is. Nadat ik mijn boodschappen had gedaan, zag ik dat de auto weg was. Daar heb ik verder niet bij stilgestaan. ’s Avonds brak die vreselijke brand uit en was ik bang dat mijn burens daarin waren omgekomen. Het bleek aangestoken.’

Na de gebeurtenissen in Alkmaar en in het Noordhollands Duinreservaat werd het zoontje van Haider en Hana’a opgenomen in een pleeggezin in het dorp Heiloo, even ten zuiden van Alkmaar.

Drie dagen na de verdwijning van zijn ouders deed het volgende drama zich voor: Ezzet verdween. Met andere kinderen was hij die dag, zaterdag 21 januari, naar buiten gehold om te spelen in een nabijgelegen park dat bedekt was met een schitterende sneeuwdeken. Het ene moment holde hij nog door de sneeuw en maakte pret, het andere ogenblik bleek hij verdwenen tussen de struiken. Een van de kinderen meende nog een gil gehoord te hebben. Uit de sporen in de sneeuw bleek dat Ezzet was onderschept door een man die hem had meegesleurd naar een busje dat net buiten het park geparkeerd stond. Het busje was weggereden en werd later uitgebrand in de duinen teruggevonden. Van Ezzet ontbrak sindsdien elk spoor.

Op donderdag 26 januari 2006 nam het onderzoek naar de verdwijningen vervolgens een nieuwe, zeer dramatische wending toen een boswachter in een afgelegen deel van het Noordhollands Duinreservaat het stoffelijk overschot van een man aantrof. De dag ervoor had de dooi ingezet. Door de wegsmeeltende sneeuw werd de blauwe stof van een jas zichtbaar. Het lichaam lag op enige afstand van een pad dat vanuit het bos door een duinvallei voerde. De situatie ter plekke wekte de indruk dat iemand het lichaam verborgen had tussen de bremstruiken. De man lag op zijn buik, zijn gezicht in de aarde gedrukt.

Toen de technische recherche en de schouwarts arriveerden en het onderzoek van start ging, ontdekten men dat het lichaam nog stijf bevroren was. Door de langdurige kouperiode zat de vorst diep in de

grond. Het lukte niet om het lijk te verplaatsen doordat het aan de bodem was vastgevroren. Na overleg werd er besloten met pikhouwelen het stoffelijk overschot samen met een bovenlaag los te hakken. Het lijk werd later geïdentificeerd als dat van Haider, de vader van Ezzet. Hij was met bruto geweld om het leven gebracht. Uit de sectie kwam naar voren dat iemand, vermoedelijk met het handvat van een vuurwapen, op zijn hoofd had ingebeukt. Een pistool werd op de plaats delict gevonden. Volgens de patholoog-anatoom getuigde het misdrijf van grote haat, grote woede, een opvatting die door de politie werd gedeeld, mede gelet op de brandstichting in de woning.

Ondanks de ontwikkelingen en de media-aandacht stagneerde het onderzoek van de zaak die de boeken in zou gaan als de Heemskerker Duinmoord. Vier maanden ploeterde het rechteam voort zonder vooruitgang te boeken: daders noch overlevende familieleden werden opgespoord. Uiteindelijk verflauwde de aandacht van het publiek en raakte de recherche betrokken bij andere zaken, waardoor het onderzoek doodbloedde. Op 30 juni besloot het Openbaar Ministerie de stekker eruit te trekken. Het lijvige dossier verdween naar een plank in het archief.

Bij het ontbinden van het rechteam liet de hoofdofficier van justitie in een persverklaring weten: 'Ik ben er gedurende het onderzoek van overtuigd geraakt dat dit gezin Irak ontvluchtte om een dringende reden, een reden waardoor ze het niet aandurften asiel aan te vragen, maar in plaats daarvan ervoor kozen op te gaan in de massa van een middelgrote Nederlandse stad. Ze zijn altijd bang geweest voor een gevaar en waren continu op hun hoede en gereed om opnieuw te vluchten. Ik ben er evenzo van overtuigd dat, als Hana'a en Ezzet nog in leven zijn, zij niet gevonden willen worden.'

De Heemskerker Duinmoord werd een zogeheten plankzaak. Bijna tien jaar lang zou niemand het dossier inkijken tot de vraag waar Hana'a en Ezzet waren opnieuw actueel werd.

Na het lezen van dit voorproefje nieuwsgierig geworden naar de rest van het verhaal? Bestel dan de paperback bij de boekhandel in uw buurt, of anders online:

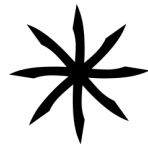
<https://www.bol.com/nl/p/de-ouders-keerden-niet-terug/9200000077682316>

<https://www.bruna.nl/boeken/de-ouders-keerden-niet-terug-9789492715005>
<https://e-pulp.vrijeboeken.com/book/9789492715005>
<https://www.eci.nl/boeken/de-ouders-keerden-niet-terug-anne-van-doorn-9789492715005>
<https://www.libris.nl/boek/?authortitle=anne-van-doorn/de-ouders-keerden-niet-terug--9789492715005>
<https://www.readshop.nl/DEOUDERSKEERDENNIETTERUG/Product/8F-09-08-CF-65-CA-36-08>
<https://www.standaardboekhandel.be/seo/nl/boeken/detective-thriller/9789492715005/anne-van-doorn/de-ouders-keerden-niet-terug>

Anne van Doorn

**DE GELIEFDE
DIE IN HET
VEEN
VERDWEEN**

En andere mysteries

E-pulp Publishers

De dichter die zichzelf opsloot

Robbie Corbijn zag er de laatste tijd slecht uit. De wallen begonnen zich onder zijn ogen op te hopen. Zijn ingevallen wangen hadden een doodsbleke kleur, waardoor elk bloedvat vlak onder de huid zich scherp aftekende. En het litteken van een oude wond op zijn voorhoofd kleurde rood alsof het een versgeslagen wond was. Als hij op kantoor was, zat hij vaak een beetje ingezakt en voorovergebogen naar zijn computerbeeldscherm te turen of dossierstukken door te nemen.

Ik was bijna drie maanden in dienst van Recherchebureau Corbijn – Research & Discover uit Leiden, gespecialiseerd in cold cases. In die periode had Robert Antoine Corbijn, zoals mijn werkgever voluit heette, mij de dossiers van twaalf verschillende onopgeloste zaken laten bestuderen. Elf daarvan betroffen onderzoeken die Robbie al op zich had genomen voor ik bij hem in dienst trad, de twaalfde kwam begin januari erbij. Maanden waren verstreken en in al die tijd had hij geen van de twaalf dossiers afgerond.

Niet dat Robbie zijn best er niet voor deed. Hij besteedde meer uren aan zijn werk dan waarschijnlijk goed voor hem was. Er waren dagen dat hij nauwelijks achter zijn bureau vandaan kwam, andere dagen was hij van vroeg tot laat op pad, bijna wanhopig op zoek naar antwoorden op zeer oude vragen. De cold case die hem het meest aangreep, die hij het liefst wilde oplossen al kostte het hem alles, scheen zijn vermogens echter te boven te gaan en dat was de verdwijning van Jan Willem de Geer.

De Geer was een veelbelovende student die in de bloedhete zomer van 1976 spoorloos verdween uit de Utrechtse binnenstad. De jongeman zou binnen een paar weken met zijn verloofde in het huwelijk treden. Er was geen enkele reden te bedenken waarom hij uit eigen beweging zou verdwijnen, en een misdrijf leek al even vergezocht.

Robbie had deze zaak al bijna een jaar in onderzoek zonder tot een oplossing te komen. Wat hem erg dwarszat, was het feit dat de vader van Jan Willem de Geer sinds een paar weken op sterven lag. De man, die de verdwijning nooit had kunnen verwerken, zou overlijden zonder te weten wat er met zijn enige zoon was gebeurd.

Door het gebrek aan ontwikkelingen begon ik soms te twifelen of Robbie wel in staat was een zaak tot een goed einde te brengen. Er was slechts één zaak waarin hij vooruitgang had geboekt en die hij binnenkort hoopte af te sluiten. Als dat succes er niet was geweest, zou ik me wellicht zelfs hebben afgevraagd wat me ooit had bezielde bij Research & Discover te solliciteren. En toch, dit werk had ik altijd al willen doen en bovendien financierde Robbie mijn opleiding tot particulier onderzoeker, dat kon altijd van pas komen. Mijn inkomen kon ik sowieso gebruiken om mijn torenhoge schulden af te betalen, schulden waardoor ik genoodzaakt was bij familie in te wonen.

Op een ochtend – het was in de tweede helft van februari 2016 – kwam ik onze gezamenlijke werkruimte binnen en vond Robbie, zoals zo vaak, achter zijn bureau, diep gebogen over zijn werk. Met een gespannen gezicht bladerde hij een stapel papieren door die ik herkende als onderdeel van het uitgebreide De Geer-dossier. Ik vroeg hem of er nog nieuws was. Hij reageerde hoofdschuddend, zonder op te kijken.

‘Er is geen enkel teken van hoop,’ sprak hij somber.

‘Geen nieuwe getuigen?’

‘Na veertig jaar?’ sprak hij cynisch. Er verscheen een norse trek om zijn mond. Onrustig bladerde hij verder. ‘Ik weet niet hoe ik verder moet, Lowina. Ik probeer iets te ontdekken wat ik altijd over het hoofd heb gezien. Niets. Ik kan elk woord van dit dossier dromen. Ik los dit niet op, dus wat doe ik met de nieuwe verzoeken die binnenkomen?’

‘Verzoeken? Van wie?’

Robbie graaide naar een computeruitdraai en wierp die mij nonchalant toe. Het vel dwarrelde op de grond. Ik raapte het op en ging ermee achter mijn bureau zitten. Het was een e-mail van een man die Research & Discover wilde raadplegen over de dood van zijn vader, die een paar dagen geleden was begraven. Volgens de politie zou zijn vader zelfmoord hebben gepleegd, maar de man geloofde er niets van. Zijn vader was niet suïcidaal, was er sowieso de persoon niet naar om een eind aan zijn leven te maken. Omdat de politie de zaak had afgesloten en zijn klacht niet werd gehoord, wendde hij zich in

wanhoop tot ons in de hoop dat wij het dossier zouden doorlichten. Op verzoek van zijn advocaat had hij een kopie van het onderzoeks-dossier losgekregen die hij ons wilde overhandigen. De mail eindigde met de contactgegevens.

‘Waarom bel je hem niet op?’

‘Alsof ik al niet genoeg te doen heb,’ mopperde Robbie, gebarend naar de papieren op zijn bureau.

‘Misschien is het zo’n gek idee nog niet om het wel te doen. Als je deze nieuwe zaak hebt gehad, kijk je met frisse ogen naar het De Geer-dossier. En als het jou te veel wordt, wil ik dit onderzoek wel op me nemen.’

Robbie keek met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Jij, Lowina?’ Er brak een glimlach door op zijn afgeleefde gezicht. ‘Jij bent net met je opleiding begonnen en je mag nog niet zelfstandig opereren. Wil je het echt? Goed, ik zal hem opbellen voor een afspraak, dan mag jij het dossier doornemen. Als je op onregelmatigheden stuit, nemen we de zaak op ons. Maar verwacht er niet te veel van.’

‘Hoezo?’

‘Toen ik zelf nog bij de politie werkte, heb ik meer van dit soort zelfmoordzaken meegemaakt. In bijna alle gevallen is de conclusie van de politie terecht, maar kunnen nabestaanden er moeilijk mee leven. Een zelfmoord komt meestal als een grote schok. Mensen blijven zitten met schuldgevoelens en onbeantwoorbare vragen. Dit zal wel zo’n geval zijn. Dan zou deze man meer gebaat zijn bij een goed gesprek met een psycholoog.’

Robbie Corbijn maakte desondanks de afspraak.

Nog diezelfde middag maakten we kennis met Cornelis Meijer, die erop had aangedrongen ons zo spoedig mogelijk te spreken. De plotselinge dood van zijn vader zat hem kennelijk heel hoog. Meijer kwam uit Hippolytushoef, in de kop van Noord-Holland. Hij was rond de dertig, stevig gebouwd en hij had een flink bos weerbarstig bruin haar. Nadat we in de zithoek hadden plaatsgenomen, vertelde hij dat hij timmerman was en dat hij voor een aannemer in Den Helder werkte.

Robbie knikte belangstellend.

‘Woonde uw vader daar ook?’ vroeg hij.

‘Alleen vroeger, voor hij zijn tweede vrouw ontmoette. Mijn stiefmoeder had al een kast van een huis op de Veluwe, een villa die minstens een miljoen moet hebben gekost. Toen hij met haar trouwde, is

hij bij haar ingetrokken. Dat was zeven jaar geleden.' De timmerman schudde afkeurend zijn hoofd. 'De grootste fout uit zijn leven.'

'Waarom vindt u dat?'

'Hij had nooit moeten hertrouwen, niet met haar,' zei Cornelis Meijer. 'Zij was helemaal zijn type niet, een deftig dametje met genoeg poen om er gemakkelijk van te leven. Ze heeft een tweede huis aan de Franse Rivièra, nou, dan weet je het wel! Voor haar was hij niet meer dan een soort gezelschapsheertje, iemand aan wiens arm ze door het dorp kon flaneren en musea bezoeken. Maar mijn vader was daar de persoon niet voor. Hij leefde maar voor één ding. Hij maakte gedichten, poëzie.'

Dat laatste werd terloops gezegd. In de stem van de timmerman klonk geen enkele trots.

'Daar kon hij van leven?' vroeg Robbie.

Cornelis Meijer schudde opnieuw zijn hoofd. 'Daarom is hij ook hertrouwd na de dood van mijn moeder. Mijn moeder zorgde vroeger voor het inkomen en deed de opvoeding. Toen mijn vader negen jaar geleden alleen kwam te staan, heeft hij een tijdje moeten teren op het eigen vermogen van mijn moeder. Zijn huwelijk met Rosalinde, zijn tweede vrouw, voorkwam dat hij in financiële problemen kwam.'

'Hoe ontmoetten ze elkaar?' vroeg Robbie.

'Bij de presentatie van een dichtbundel in Amsterdam. Mijn stiefmoeder raakte in de ban van een gedicht en de manier waarop mijn vader dat voordroeg, dat kon hij goed. Ze trouwden zonder elkaar goed te kennen. Kort daarna ging het al mis. Mijn vader had een opvliegend karakter en daarom trok hij zich liever terug, om conflicten te vermijden. Hij concentreerde zich het liefst op zijn gedichten. Rosalinde is heel anders. Zij laat zich graag omringen door een grote kring gelijkgestemde vriendinnen, allemaal dametjes net zo deftig en pronkzuchtig als zij. Dat ze geen kinderen heeft om mee te pronken, heeft haar altijd dwarsgezeten. Zij dacht in plaats daarvan met een dichter als levenspartner indruk te maken. Stel je voor hoe dat voor mijn vader was! Elke dag kwamen er gasten over de vloer, honderd keer per dag werden zij gebeld. Hij kon er niet tegen. Het ging pas wat beter toen mijn vader vijf jaar geleden een blokhut in het bos liet bouwen waarin hij zich kon terugtrekken. Daarin is hij ook om het leven gekomen, maar het duurde bijna vier maanden voor zijn lichaam werd gevonden.'

'Pas na vier maanden gevonden?' reageerde Robbie verbaasd.

Cornelis Meijer knikte. 'Mijn stiefmoeder vertrok half oktober naar haar huis in Zuid-Frankrijk om te overwinteren. Mijn vader bleef achter in de villa op de Veluwe. Wanneer hij precies is omgebracht, weet de politie niet, maar dat moet eind oktober of begin november zijn geweest. Toen men hem vond, was zijn lichaam al in vergaande staat van ontbinding.'

'Afschuwelijk,' zei ik.

De timmerman keek me aan.

'Het was het ergste nieuws dat ik ooit hoorde,' beaamde hij met een triest gezicht. 'Het is iets wat ik mezelf verwijt. Na zijn tweede huwelijk hadden mijn vader en ik weinig contact. Dat komt ook door mijn drukke baan en mijn gezin. Eigenlijk stuurden we elkaar alleen nog een kaartje met kerst en af en toe zag ik een bericht op Facebook voorbijkomen.'

'U gebruikte zojuist het woord omgebracht,' zei Robbie Corbijn. 'U gelooft dat uw vader is vermoord?'

'Dat moet wel. Ik wou dat we beter contact hadden gehad, dan was het nooit zo afgelopen. Toen ik in december niets van hem hoorde, had ik direct contact moeten zoeken, dan was zijn lichaam sneller gevonden.'

'Waarom deed u het niet?' vroeg Robbie Corbijn.

'Ik dacht dat hij bij haar was, bij Rosalinde aan de Rivièra. Dat deed hij eigenlijk elk jaar, naar Frankrijk gaan. Zij overwinterde daar vijf, zes maanden, hij meestal een paar weken in december en januari. Ik dacht dat als er iets mis was, zij wel zou bellen. Ik hoorde niets. Zij beweert nu dat ze in al die maanden geen enkel contact met hem heeft gehad. Maar ze zou wel een paar keer hebben gebeld zonder dat hij opnam. Toch sloeg Rosalinde niet alarm. Dat vind ik niet normaal, dat is verdacht. Ik denk dat ze heel goed wist dat hij niet meer leefde, dat zij de hand in zijn dood heeft gehad, is het niet direct, dan wel indirect.'

'Wat is haar motief?'

'Pure noodzaak,' zei Cornelis Meijer. 'Ze konden niet scheiden. Ze waren in gemeenschap van goederen getrouwd, dat wilde zij zelf, zo verliefd was ze toen. Maar als ze nu zou scheiden, moest ze de helft van alles met mijn vader delen. Dat is de enige reden waarom die twee al die jaren bij elkaar zijn gebleven, want mijn vader was op zijn beurt van haar financieel afhankelijk. Zij maakte maandelijks geld over naar zijn rekening waarvan hij moest zien rond te komen. Het zou me niet

verbaasd hebben als hij van haar was gescheiden zodra hij voor het eerst zijn AOW had ontvangen, want de relatie was allang geheel verzuurd.'

'Hoe is uw vader om het leven gekomen?' vroeg Robbie.

'Doodgeschoten.'

'In de blokhut?'

'Ja, dat vind ik juist zo bedenkelijk. Waarom zou hij het daar doen, in zo'n benauwende ruimte, terwijl er rondom bos is? Daarom denk ik dat hij daar zat te werken en dat iemand hem heeft overrompeld. Iemand is naar binnen gestapt, zette de loop van zijn jachtgeweer onder zijn kin en haalde de trekker over.'

'Zijn jachtgeweer?'

'Hij gebruikte dat om ongedierte te verjagen,' legde Cornelis Meijer uit, 'omdat hij ongestoord wilde werken. Het perceel gaat geleidelijk over in het bos, er is geen omheining. Hij had daarom altijd dat geweer bij zich, dat staat in het politiedossier.'

'U gelooft dat uw stiefmoeder achter de moord zit?'

'Ik acht haar schuldig, ja. Wie zou het anders moeten zijn? Iedereen dacht dat ze overwinterde in Frankrijk, maar ik denk dat ze heimelijk is teruggekomen om mijn vader te vermoorden. Ze is ook rijk genoeg om iemand in te huren. Nu mijn vader dood is, hoeft ze niets meer te delen. Volgens mijn advocaat kan ik naar mijn erfenis fluiten zolang Rosalinde leeft. De politie denkt dat zij onschuldig is, omdat ze aan de Rivièra zat. Men heeft niet eens de moeite genomen om vast te stellen of ze tussendoor in Nederland is geweest. Allemaal stomme nalatigheid! Rosalinde wist waar mijn vader zou zijn en dat er een wapen voorhanden was. Er is alleen te veel tijd overheen gegaan om haar sporen te vinden. O, had ik maar contact gezocht, dat verwijt ik mezelf de hele tijd! Ik hoorde dat Rosalinde al een ander heeft, dus ze moest van mijn vader af.'

Het ontging mij niet dat er een diep verbitterde en gefrustreerde toon in zijn stem had geklonken toen Cornelis Meijer over de erfenis sprak. Robbie Corbijn staarde enkele ogenblikken voor zich uit, diep in gedachten.

'Hebt u uw vader weleens op de Veluwe opgezocht?' vroeg hij.

'Eén keer, drie jaar geleden. Rosalinde zat al in Frankrijk, anders was ik niet gegaan. Hij heeft me de blokhut laten zien. Dat was de laatste keer dat ik hem in leven zag. Ik weet nog hoe we bij het huis afscheid namen. Het laatste wat ik van hem zag, was toen hij het

smalle paadje afliep dat naar de blokhut leidde en hij de deur achter zich dichttrok om weer te zwoegen op een dichtregel. Drie jaar later stierf hij achter diezelfde deur.' Meijer zuchtte diep. 'Was hij maar nooit met dat opgedofte dametje getrouwd!'

Onze opdrachtgever vertrok nadat Robbie Corbijn in alle vlugheid een overeenkomst had opgesteld, waarna Meijer met contant geld de eerste aanbetaling had gedaan. Robbie had hem tot slot toegezegd dat we morgen naar de Veluwe zouden gaan om ter plaatse onderzoek te doen. Meijer liet een dunne dossiermap achter. Het bleek niet meer te bevatten dan een proces-verbaal van de agenten die het lijk vonden, rapporten van de lijkschouwer en de patholoog-anatoom, een verklaring van de weduwe en een proces-verbaal van de rechercheur die de zaak in onderzoek nam. Er was ook een foto van de vader van Cornelis Meijer, een knappe man van begin zestig, maar geen beeldmateriaal van de plaats delict.

Robbie Corbijn had mij afgelopen november aangenomen als leerling-detective, zonder dat ik ervaring had. Toen hij me belde en vertelde dat ik was aangenomen, kon ik mijn geluk amper geloven, want ik had maandenlang tevergeefs naar allerlei banen gesolliciteerd, ook bij de politie. Dit dossier, het eerste dat ik alleen mocht bestuderen, was mijn kans om mijn waarde voor het recherchebureau te bewijzen. Het viel me op dat een rapport van de technische recherche ontbrak. Kennelijk had men technisch onderzoek niet nodig geacht. Maar de zaak was dan ook zo eenvoudig, zelfmoord zo voor de hand liggend, dat ik niet zag hoe we onze opdrachtgever tevreden konden stellen. Was dit inderdaad een geval van een nabestaande die niet kon leven met de gedachte dat een vader zelfmoord had gepleegd?

De agenten verklaarden dat de zaak op zaterdag 13 februari was aangebracht door de hoogbejaarde buurvrouw van Albert Meijer, de vader van onze opdrachtgever. Zij was op haar beurt vanuit Frankrijk gebeld door Rosalinde Meijer-van Henegouwen, die vertelde dat ze al enkele keren tevergeefs had geprobeerd haar man te bereiken. Ze had de buurvrouw verzocht bij Albert te kijken of alles in orde was. Hoewel de buurvrouw geen goede verstandhouding met haar zonderlinge buurman had, besloot ze aan dit verzoek gehoor te geven. Toen ze het erf betrad, ontdekte ze dat de achterdeur niet gesloten was en dat het huis overhoop gehaald was. Haar buurman trof ze nergens aan. Ze alarmeerde de politie.

Twee agenten reageerden op de oproep. Zij stelden vast dat er een dief in het huis was geweest die simpelweg kon binnenkomen doordat de achterdeur niet op slot was. Het tweetal ging daarna op zoek naar de bewoner van de villa. Een eindje achter het huis, verborgen in het bos, stuitten ze op de blokhut waarvan de deur muurvast gesloten was.

Al bij benadering wisten ze dat er iets vreselijk mis was, want er hing een penetrante lucht rond de hut. Ze klopten op de deur en riepen de naam van de bewoner. Er kwam geen reactie. Een van de agenten gluurde door het raampje en deed de gruwelijke ontdekking: op de betonnen vloer lag het ontbindende lijk van Albert Meijer.

Door het raampje kon de agent ook zien waarom de deur niet open kon: hij was aan de binnenzijde vergrendeld. Omdat het enige raampje ook niet geopend kon worden, hadden de agenten geen andere keus dan de deur te forceren. De lijkschouwer die daarna de blokhut betrad, stelde vast dat Meijer door een schot hagel was omgekomen. Het wapen, een dubbelloops jachtgeweer, lag naast het ontbindende lijk, een vinger nog op de trekker. Een vol en een leeg patroon zaten in het wapen. De patholoog-anatoom bevestigde daarna dat er kruidresten op de hand van Meijer waren. Met andere woorden, de dichter had het dodelijke schot zelf gelost.

Er kon dus geen twijfel bestaan dat dit zelfmoord was. De agenten die het lichaam hadden gevonden, deden in de hut nog twee ontdekkingen die deze conclusie onderstreepten. Tegen de wand hingen, met punaises vastgepind, een kaartje en een bankafschrift. Het kaartje was afkomstig uit Frankrijk, verstuurd door Rosalinde Meijer. Zij schreef haar man dat ze niet meer van hem hield en dat hij niet naar Frankrijk hoefde te komen. Het afschrift was van Albert Meijers betaalrekening, waarvan het saldo negatief was. Beide bewijsstukken leken een verklaring voor het motief voor zelfmoord.

Rosalinde Meijer verklaarde later, toen ze voor de afhandeling naar Nederland kwam, dat ze haar man inderdaad een kaartje had gestuurd kort nadat ze half oktober in Frankrijk was aangekomen. Dat hij rood stond, was haar ook bekend. Na de ontvangst van het afschrift had Albert haar gebeld en geëist dat ze leefgeld zou overmaken, zoals ze elke maand deed. Haar echtgenoot was vreselijk tekeer gegaan omdat ze er later mee was dan anders. Dat was de laatste keer dat ze hem had gesproken. Dat boze telefoongesprek was de aanleiding om hem

het kaartje te sturen. Niettemin had ze op de eerste november weer geld overgemaakt.

De rechercheur die de dood van Albert Meijer onderzocht, kon op basis van deze gegevens geen andere conclusie trekken dan dat de dichter zelfmoord had gepleegd. Hij kwam met aanvullende gegevens over het leven van Meijer, een oud-militair die in Libanon had gediend, daar getraumatiseerd raakte en sindsdien als dichter had geleefd. Maar zijn creatieve arbeid was geen groot succes. Er waren twee bundels uitgebracht, de laatste acht jaar geleden, gepresenteerd in een onbekende boekhandel in Amsterdam, de plek waar Meijer en Rosalinde van Henegouwen elkaar voor het eerst ontmoetten.

Na de laatste bundel had Meijer alleen nog gedichten op internet gepubliceerd, voornamelijk op zijn Facebookpagina. Het laatste gedicht, uitgekomen op 22 oktober, had slechts twee plichtmatige reacties opgeleverd, maar niet van zijn eigen zoon Cornelis. De rechercheur concludeerde hieruit dat Albert Meijer door het gebrek aan succes zwaarmoedig moest zijn geweest. Hij had zich door zijn familie en zijn vrouw verlaten gevoeld, waarna hij de hand aan zichzelf sloeg. Wellicht had zijn Libanon-trauma daarbij ook een rol gespeeld. Doordat de villa maandenlang onbeheerd had gestaan, had een gelegenheidsdief de kans gegrepen de woning te doorzoeken. Het dossier werd gesloten.

Ik vond desondanks twee punten die mij opvielen. Ten eerste was er de dag van de zelfmoord. De agenten hadden in de overvolle buitenbrievenbus, die aan het begin van de oprijlaan stond, reclamefolders gevonden. Uit nader onderzoek bleek dat de oudste folders op 29 oktober waren bezorgd. Daaruit hadden de agenten de conclusie getrokken dat Albert Meijer die dag, of kort ervoor, suïcide had gepleegd. Die conclusie werd echter tegengesproken door de hoogbejaarde buurvrouw, die door recherche was gehoord.

Zij beweerde met grote stelligheid dat haar buurman op 5 november nog in leven was. Ze had hem weliswaar niet gezien, maar wel gehoord, omdat hij aan het snoeien was, zoals hij elk najaar deed. Ze had zijn motorzaag gehoord. Dat ze dit zo goed had onthouden, kwam omdat ze op die vijfde november haar verjaardag vierde en ze zich had gestoord aan de herrie. Maar ook in de dagen erna had ze hem aan het werk gehoord. Dat hij zijn brievenbus niet dagelijks had geleege, verklaarde zij met de opmerking dat Albert Meijer nou eenmaal zo'n man was, een kluzenaar, wars van de normale mensenwereld.

Het tweede opvallende punt stond in de verklaring van Rosalinde Meijer-Van Henegouwen. Zij had verwonderd gereageerd toen de rechercheur haar confronteerde met het feit dat haar man de blokhutdeur van binnen had vergrendeld. Bij haar weten was er namelijk geen grendel. Toen de rechercheur hierop had doorgevraagd, had ze toegegeven dat ze hiervan allerminst zeker was. Haar excentrieke man stond haar nooit toe de blokhut te betreden omdat hij de hut als zijn privé-domein beschouwde, de enige plek waar hij zich ongestoord kon wijden aan het schrijven van gedichten. De rechercheur zag daarin de verklaring voor de aanwezigheid van de grendel, om iedereen buiten te sluiten.

Toen ik alles had doorgenomen, vroeg Robbie om een samenvatting.

‘Wat is jouw conclusie?’ vroeg hij toen hij mij had aangehoord.

‘Zelfmoord.’

‘Zeker?’

‘Wat zou het anders moeten zijn?’ reageerde ik schouderophalend. ‘Ik denk niet dat het zinvol is morgen naar de Veluwe te gaan. Die grendel op de deur is doorslaggevend, net als de kruitsporen op de hand. Albert Meijer heeft zichzelf omgebracht. Zijn zoon kan zich daarbij niet neerleggen, daarom kwam hij hier. Misschien ook omdat hij het zichzelf verwijt dat hij nooit omkeek naar zijn vader.’

‘Schuldgevoelens, dus.’ Robbie glimlachte. ‘Ik vraag het me af...’

‘Wat denk jij dan?’

Hier eindigt het voorproefje van De dichter die zichzelf opsloot, een van de vijf verhalen in De geliefde die in het veen verdween, en andere mysteries. Nieuwsgierig naar het vervolg? Dit verhaal is gratis te verkrijgen door u in te schrijven voor onze nieuwsbrief, via www.e-pulp.nl.

Na het lezen van dit voorproefje nieuwsgierig geworden naar de andere verhalen? Bestel dan de paperback bij de boekhandel in uw buurt, of anders online:

<https://www.bol.com/nl/p/de-geliefde-die-in-het-veen-verdween/920000077651085/>

<https://www.bruna.nl/boeken/de-geliefde-die-in-het-veen-verdween-9789492715029>
<https://e-pulp.vrijeboeken.com/book/9789492715029>
<https://www.eci.nl/boeken/de-geliefde-die-in-het-veen-verdween-en-andere-mysteries-anne-van-doorn-9789492715029>
<https://www.libris.nl/boek/?authortitle=anne-van-doorn/de-geliefde-die-in-het-veen-verdween-en-andere-mysteries--9789492715029>
<https://www.readshop.nl/DEGELIEFDEIDIEINHETVEENVERDWEENEN/Product/AC-7E-B3-BF-33-F9-54-F6>
<https://www.standaardboekhandel.be/seo/nl/boeken/detective-thriller/9789492715029/anne-van-doorn/de-geliefde-die-in-het-veen-verdween>

GRUWELIJK

Eugenius Quak

IS HET

**Belevissen van een geniale
Privé-detective**

HUWELIJK

Met een voorwoord van hoofdinspecteur J.N.P. van Konijnenburg

---

E-Pulp Publishers

I. — WIE IK BEN

AANVRAAGFORMULIEREN, BELASTINGPAPIEREN, EN NOG meer formulieren en andere fratsen. Om stapel van te worden! Je moet je voorstellen dat ik achter mijn in elkaar geknutselde IKEA-bureautje zit en dat het houtwerk nergens zichtbaar is door al het papierwerk waaronder het is bedolven. Nu ik erover nadenk, is dat eigenlijk maar goed ook. Je zou anders zien dat er helemaal niets van klopt. Leveren ze die bouwpakketten met de verkeerde bouwtekeningen? Met al die paperassen ziet niemand dat het bureaublad niet waterpas loopt. Geen idee waar het fout is gegaan. De situatie is bedenkelijk geworden, maar omdat je mij nog niet kent, doe ik er goed aan mijzelf eerst te introduceren voor ik jou verder uitleg waarom mijn bureau bezwijkt – bijna dan.

Mijn naam is Eugenius M. Quak. Onthoud die naam als je nog niet van mijn spannende avonturen hebt gehoord. Je moet haast wel van een andere planeet komen als mijn naam geen bel doet rinkelen in dat suffe hoofd van jou. Wat zeg ik, je komt waarschijnlijk uit een ander melkwegstelsel, een ander universum! Want de kranten hebben bol gestaan van de vergrotende en overtreffende trappen, trappen op en trappen af, je zou er buiten adem van raken, allemaal om de Tragedie van Groot Beukenstein te beschrijven, het misdrijf dat ik op geniale wijze wist op te lossen.

Uiteraard besef ik dat er mensen zijn die mijn naam wel kennen en die verder weinig van mij weten vóór mijn naam uit de publiciteit opdook. De hierboven geschetste situatie speelde zich eigenlijk al weer ruim een halfjaar geleden af, toen ik vol wanhoop de stapels papieren op mijn bureau overzag. Mijn leven was in het voorjaar net zo'n puinhoop als mijn bureau, tot de dag dat Lourens Rotting in mijn

leven kwam en alles bij toverslag veranderde. Een buitengewoon – ik houd van dat woord! – interessante dag.

Maar eerst meer over mijn persoon!

Het was begin jaren zeventig dat mijn moeder mij op deze wereld poepte. Ik was een veelbelovende zoon, geboren uit ouders die tot de arbeidersklasse behoorden en die al vijftien jaar tevergeefs op kinderen hadden gewacht. Als enig kind had ik een vader die lange dagen in de fabriek werkte, en een moeder die mij verzorgde en daarnaast met allerlei bijbaantjes ons bestaan probeerde te verhuppelen. Ik was hun belofte voor de toekomst. Want ik was, dat bleek al vanaf het begin, een buitengewoon intelligent en leergierig kind. Dankzij mijn uitmuntende verstand lukte het mij om na het vlekkeloos doorlopen van de basisschool mijn plek op het gymnasium te veroveren. Je begrijpt dat ik terecht de trots van de familie was. De toekomst leek vanzelfsprekend: ik zou studeren. Toch liep het allemaal anders.

Ik ga nu even wat moeilijke woorden spugen. Ik kwam als – hier komt het – exponent van de strijdende arbeidersklasse te midden van een hooghartige, zelfingenomen elite. Een roestbruine krullenbol te midden van blonde bleekschetten met pantalons en polo's. Ik voelde me een marsmannetje in Beverly Hills. Kansen werden mij ontnomen en mijn prestaties vielen terug.

De enige onder de docenten die iets in mij zag, was de leraar handvaardigheid die tevens het jaarlijkse schooltoneel organiseerde. Hij ontdekte mijn creatieve geest en stimuleerde mij. Een creatief-producerende, noemde hij mij. Iemand die zou kunnen uitblinken, terwijl anderen een consumerende kudde vormden. Hij zag in mij passie voor het toneel en voor de schilderkunst. Volgens hem was ik een genie. Je gelooft het misschien niet, maar die arme donder zou het allemaal kunnen bevestigen, als hij een paar jaar geleden niet in een klomp boetseerklei was gestikt.

Ik volgde zijn advies en kwam terecht op de toneelschool. Die opleiding doorliep ik met hetzelfde gemak als de basisschool, waarna de toekomst mij leek toe te grinniken. Maar daarna kwam ik tot de ontdekking dat het leven aan het toneel een leven is van veel zwoegen en zweten, maar weinig verdienen. Het was zelfs moeilijk om voortdurend werk te hebben, zodat ik niet rond kon komen.

Tijd voor een switch. De switch van een camera. Ik werd cameraman bij een filmmaatschappij. Voor iemand van mijn niveau een

absolute blamage. In plaats van zelf te acteren, nam ik de vertoningen van anderen op. Maar ik genoot van mijn werk. Via de filmmaatschappij leerde ik een vrouw kennen met wie ik een halfjaar samenwoonde. We hadden een simpel leven maar genoten intens, tot de dag kwam dat ze mij liet vallen voor een ander, en vervolgens nog een ander, en weer een ander – het leek wel domino day. Volgens haar verdiende ik niet genoeg. Zo bleef ik achter met een gewonde ziel, eenzaam en vernederd.

In die tijd werd Johnny Walker mijn beste maat. Ik zag het leven niet meer zitten en alles leek vanaf dat moment fout te gaan. Als ik niet gedronken had, kreeg ik afschuwelijke nachtmerries. De klasgenoten van het gymnasium zag ik in die angstdromen aan mij voorbij trekken, terwijl ze vol minachting op mij neerkeken, me aanwezen en zeiden dat ik nooit wat van mijn leven terecht zou brengen. Aan hun kleding zag ik dat één een advocaat was geworden, een ander dokter. Weer een ander was een succesvol ondernemer en een vierde een politicus. Heel die consumerende kudde had het beter afgebracht dan ik, al kon niemand zich meten met mijn indrukwekkende g-e-n-i-a-l-i-t-e-i-t (ik spel het even, want je moet het niet verwarren met g-e-n-i-t-a-l-i-ë-n, al kan op dat gebied ook niemand zich met de mijne meten). En dus lag ik te creperen terwijl spottende opmerkingen op mij neerstortten als een lawine die mij mijn laatste levensadem wilde ontnemen. Alleen door de drank kon ik de onophoudelijke nachtelijke vernederingen een moment vergeten.

Door de drank verloor ik ook mijn baan als cameraman. Ik herinner mij de dag dat ik een scène in een slaapkamer moest filmen, terwijl ik zelf op de overloop stond. Met de kater in de kop en de camera op de schouder deed ik een stap achteruit om te ontdekken waarom een overloop een overloop wordt genoemd. De overloop liep abrupt over... in een trap! Ik trapte in het trapgat en spartelde pardoes naar beneden en belandde onderaan de trap, op mijn gat. De camera lag in stukken, en ik op straat – in zoverre ik nog heel was.

Door de drank belandde ik ook in de gevangenis. Want in die tijd wisselde ik het ene baantje voor het andere in, hopeloos zoekend naar het werk dat mij voldoening zou geven, waardoor mijn genialiteit zich zou manifesteren. Dat was het: ik zocht wanhopig naar het beroep dat mijn levensvervulling zou zijn. Mijn roeping! Maar ik wist niet wat en het enige wat ik vond was de troost die de verdoving van alcohol mij bood. Op een dag moet ik door het lint zijn gegaan waardoor ik in de

politiecel bijkwam op verdenking van openbare dronkenschap en geweldpleging.

Hoewel ik van het laatste geen herinnering had, bewezen de builen op mijn hoofd en de gescheurde en besmeurde toestand van mijn kleding dat de aanklacht op waarheid berustte. Ik werd veroordeeld. Toen ging mijn moeder dood en kwam ik vrij. Daarna volgden weer andere baantjes. Geen daarvan gaf mij voldoening. Ik bleef wanhopig zoeken naar het vak dat mijn levensvulling zou worden.

Een van mijn baantjes eindigde opnieuw met oneervol ontslag. Het ging om kantoorwerk. Simpel, saai en doodvermoeiend werk. Het enige wat er tegenover stond en wat me gaande hield, was het salaris. Op de dag van mijn ontslag, het was tegen vijf uur, riep de chef mij bij zich in zijn claustrofobische kantoortje waarin hij zich altijd verschool, en zei dat hij een opdracht had. Een spoedklus. Hij was niet alleen de baas van de afdeling waar ik werkte, hij was ook een bazig, opdringerig figuur met wie ik slecht overweg kon. In de benauwde ruimte, waar altijd een zure lucht hing die mij de adem benam, vroeg hij me over te werken. Ik moest een nieuwsbrief in enveloppen proppen die naar zo'n vijfhonderd zakenrelaties verzonden zouden worden. Het moest allemaal schnell, schnell, schnell, jawohl!

Deze werkopdracht weigerde ik uit te voeren. Ik had andere plannen voor die avond en daar was een leuke dame bij betrokken, en ik stel dames niet graag teleur. Maar mijn baas bleef hardnekkig volhouden. Hij ging tekeer alsof hij eigenhandig de nationale CO₂-uitstoot wilde verdubbelen. Maar zijn lucht was die van een geopende gierput. Toen hij na zijn getier vroeg waarom ik koppig bleef weigeren, zweeg ik een moment. Hij keek me aan, met zijn hoofd een beetje schuin en zijn mond halfopen. En ik zei:

'Omdat je uit je waffel stinkt!'

Je had zijn gezicht eens moeten zien. Hij keek echt uit het veld geslāgen! Maar het is waar. Mensen die uit hun mond stinken vind ik buitengewoon en gruwelijk vervelend en ik wens ze niet in mijn buurt te hebben. Dus zei ik dag en kreeg ontslag. Daarna was het vrijwel onmogelijk een geschikte baan te vinden. Ik raakte verstrikt in de criminaliteit en eindigde als draaideurcrimineel op de harde brits van een cel, zonder mijn vriend Johnny.

Het was in de tweede helft van mijn gevangenschap dat de verandering zich zachtjes aandiende als de eerste, voorzichtige tekenen van

het voorjaar na een strenge winter. Alsof er een andere wind opstak, ontstond er een nieuwe Eugenius Quak. Na een leven van twaalf ambachten en veel meer ongelukken had ik ontdekt wat ik wilde worden. Ik ging uit mijn dak, want ik was een Quak met een vak!

Het was tijdens mijn zoveelste gevangenschap dat ik aan detective-romans verslingerd raakte. Ik ontdekte mijn helden: Hercule Poirot, de Belgische genie met zijn eironde hoofd en kleine grijze celletjes, de oude Miss Marple die met haar breinaalden de boeven te lijf ging, en de adellijke Lord Peter Wimsey die zo prachtig door Dorothy Sayers werd beschreven: altijd een gentleman, goed in de kleren gestoken en genietend van een glas cognac Napoléon, terwijl hij vanuit een gemakkelijke stoel een moord oploste. Ik wou dat ik het geld had om ook zo'n leven te leiden! En dan zou ik bijna de eigenzinnige Sherlock Holmes vergeten die een in burger geklede artillerist van een cavalerist kon onderscheiden, en die een vreugdedansje maakte bij het lijk van zijn cliënt... die zijn cliënt niet bleek te zijn!

Ik wilde in hun voetsporen treden. Maar dan in het echt. Tot nu toe kende de wereld alleen dit soort verzonnen detectives. Nu was de tijd aangebroken, zo concludeerde ik, dat dit universum kennis maakte met de ware genitale – pardon – ware geniale detective. Zie daar, Eugenius Meesterspeurder Quak, kortweg Eugenius M. Quak.

Ik had, zo doorzag ik meteen, de intelligentie en creativiteit die nodig zijn. En door de vele baantjes die ik gehad had, kende ik de wereld door en door. Ik had de zelfkant van de maatschappij gezien. Ik had zelf in het criminele circuit gezeten en daarom was ik ervaringsdeskundige. De wereld zou kennismaken met Eugenius M. Quak in de gedaante van detective!

Toen ik mijn doel voor ogen had, begon ik te informeren naar de mogelijkheden. Zo ontdekte ik een schriftelijke cursus om detective te worden. Ideaal! Vanuit de gevangenis kon ik mij voorbereiden op mijn terugkeer in de maatschappij. Deze cursus doorliep ik dankzij mijn grote enthousiasme geheel vlekkeloos. Een nieuwe wereld zou voor mij opengaan. Ik was de genie die nooit kansen had gehad en nu was mijn tijd aangebroken!

En het zat me opeens mee. Want mijn laatst overgebleven ouder was zo handig het loodje te leggen, en dat legde mij geen windeieren. Zijn spaarcentjes werden mijn spaarcentjes en daarmee verkreeg ik het startkapitaal dat ik nodig had. Het was genoeg om bij mijn vrijlating een kantoor te huren, in te richten en te adverteren. Er bleef

zelfs over voor de huur van een appartement en om de tijd te overbruggen waarin mijn klanten mij moesten ontdekken en ik nog geen verdiensten had.

Mijn kantoor was een ruimte die ik gehuurd had in een nieuwe kantoorflat in de hoofdstad. Het was amper betaalbaar, maar ik moest iets hebben om tenminste een veelbelovende start te maken met mijn nieuwe carrière. Ik was vastbesloten om door te zetten. Het kantoor richtte ik in met een bureau met een computer, enkele gemakkelijke stoelen en een paar hoge dossierkasten om indruk op mijn cliënten te maken, al waren ze eerst volkomen leeg.

Maar het ging mij niet lang voor de wind. In dit land mag je niet zomaar een detectivebureau openen. Je moet erkend zijn door het Ministerie van Justitie. Om een vergunning te krijgen, moet je aan allerlei eisen voldoen en dan krijgt je bedrijf een POB-nummer. Ik val dan natuurlijk gelijk af, want een van de eisen is dat je iemand van onbesproken gedrag bent.

Belachelijk natuurlijk, want mijn gedrag is onbesproken...

Te erg voor woorden!

Gevolg: geen vergunning en geen lening van de bank, om over de inschrijving in de Kamer van Koophandel maar te zwijgen. Hoe kun je dan bekendheid aan je detectivebureau geven, als de politie ieder moment kan komen om de zaak op te doeken en weg te poetsen? Had ik eindelijk een vak, eindigde ik weer in de bak!

Zover is het niet gekomen. Want Detectivebureau Eugenius Quak Private Detecting (EQPD) heb ik van de grond gekregen dankzij mijn creatieve inborst. Wat mijn zwakte leek, bleek mijn sterkte. Een POB'tje is erkend omdat hij zich aan de regels houdt. Dat houdt in dat hij nooit méér mag dan de politie. Zonder erkenning van het ministerie had Quak lak aan de wet en dat werkt buitengewoon goed (zolang de politie er geen lucht van krijgt). En dus werd mijn slogan: 'Detectivebureau EQPD – waar de wet ophoudt, denken wij met u mee!'

Adverteren in kranten en in de Gouden Gids kon ik natuurlijk wel vergeten. Daarom knutselde ik een advertentie, kopieerde die op geel papier, zes keer per A4, knipte de knutsels en verspreidde die huis aan huis in de betere wijken van de stad. Het was gewoonweg hard werken!

En toch...

De klanten kwamen niet!

Ik liet mij niet ontmoedigen, al moest ik de huur van mijn appartement opzeggen. Ik trok permanent in mijn kantoor, waar ik een bedbank neerzette waarop eventuele klanten overdag konden zitten en waarop ik 's nachts sliep. Omdat de dossierkasten toch leeg waren, gebruikte ik ze als kledingkasten. Zo waren mijn huisvestingsproblemen toch buitengewoon goed opgelost!

Zo! Na deze uitleg ken je mij stukken beter. Dit is een mooie basis om op verder te gaan. We keren daarom terug naar het scheefgezakte en met papieren bezaaide bureau van het begin. Zie je het voor je? Een halfjaar geleden zat ik daar achter mijn bureautje in mijn kantoorje. Aan de andere kant van het bureau stond de gemakkelijke stoel voor een toekomstige klant die nooit scheen te willen komen. Links tegen de muur stonden de dossierkasten met mijn kleding en rechts de bedbank. Een goedkoop effen vloerkleed bedekte de grond en de muren waren versierd met een paar van mijn schilderijen.

Ik zat met mijn handen in mijn krulhaar. Alles zat me altijd tegen en ik verzoop in het papierwerk: aanvraagformulieren voor huursubsidie om mijn bestaan weer op te bouwen, en belastingpapieren om me eraan te herinneren dat ik daarin niet slaagde. Het leek alsof ik mijn leven verkleiderd en verknoeid had. Dit boek zou echter niet geschreven zijn als ik niet bezocht was door de man die de maagdelijke stof van de bezoekersstoel met zijn achterwerk zou bevullen en die mijn eerste cliënt zou worden. In dit boek lees je over mijn avonturen. Ik verwacht dat de dag niet ver is dat mijn autobiografie verfilmd zal worden. Vandaar dat ik zo nu en dan tussen de regels door tips geef voor de regisseur en zijn team – ik heb nog steeds een zwak voor film.

Ik neem je mee naar de dag die het omslagpunt was in mijn voorheen grauwe bestaan. De dag in het voorjaar waarop het leven weer kleur en spanning kreeg. Ik neem je mee en jij zult mij op de voet volgen.

Na het lezen van dit voorproefje nieuwsgierig geworden naar de rest van het verhaal? Bestel dan de paperback bij de boekhandel in uw buurt, of anders online:

<https://www.bol.com/nl/p/eugenius-quak-gruwelijk-is-het-huwelijk/9200000077651008/>

<https://www.bruna.nl/boeken/gruwelijk-is-het-huwelijk-9789492715036>

<https://e-pulp.vrijeboeken.com/book/9789492715036>

<https://www.eci.nl/boeken/gruwelijk-is-het-huwelijk-eugenius-quak-9789492715036>

<https://www.libris.nl/boek/?authortitle=eugenius-quak/gruwelijk-is-het-huwelijk--9789492715036>

<https://www.readshop.nl/Gruwelijkishethuwelijk/Product/47-84-38-26-09-07-A5-20>

<https://www.standaardboekhandel.be/seo/nl/boeken/detective-thriller/9789492715036/eugenius-quak/gruwelijk-is-het-huwelijk>

Prijsvraag

Door onderstaande vragen goed te beantwoorden, maakt u kans op een boekenpakket ter waarde van ruim 70 euro (prijzen geldend op 10 november 2017). Antwoorden kunt u insturen tot en met donderdag 14 december 2017.

Dit zijn de vragen:

1. Hoe heet de nieuwe collega van Bram Petersen?
2. In welke straat in Alkmaar woonde de Irakese familie Abdullah?
3. In welk land overwintert Rosalinde Meijer?
4. Op welke wijze kwam de leraar handvaardigheid van Eugenius Quak om het leven?

De antwoorden op deze vragen zijn achtereenvolgens te vinden in de voorproefjes van *De bloedzuiger*, *De ouders keerden niet terug*, *De geliefde die in het veen verdween*, en *andere mysteries* en *Gruwelijk is het huwelijk*.

Stuur uw antwoorden naar: prijsvraag@e-pulp.nl. Uiteraard geldt hierbij: slechts één inzending per persoon. Onder de goede inzendingen wordt een boekenpakket verloot met daarin:

- M.P.O. Books - *De bloedzuiger* (misdaadroman/thriller)
- Anne van Doorn - *De ouders keerden niet terug* (detective)
- Anne van Doorn - *De geliefde die in het veen verdween, en andere mysteries* (detectiveverhalen)
- Eugenius Quak - *Gruwelijk is het huwelijk* (zotte detective)

De totale winkelwaarde van deze boeken is 72,80 euro (10 november 2017). De naam van de prijswinnaar wordt bekend gemaakt via e-

pulp.nl, de nieuwsbrief, (social) media en aan de deelnemers. Uw e-mailadres wordt eenmalig gebruikt om de uitslag bekend te maken.

E-Pulp Publishers

E-Pulp Publishers is gespecialiseerd in
Detectives en thrillers

Onze auteurs: M.P.O. Books, Anne van Doorn,
Eugenius Quak, Dieudonné.

Kijk voor een volledig overzicht van onze auteurs en
uitgaven op:

www.e-pulp.nl